

Sygnatura akt I C 68/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Wojtoń

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Marzanna Ruszak

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku w Puławach

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 45.000 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2016 roku do dnia zapłaty

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki T. M. kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości określonej w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości wydanym na podstawie delegacji ustawowej z art. 481 § 2⁴ k.c., poczynając od dnia 28 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu.

Sygnatura akt I C 68/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 stycznia 2017 roku (k.20) pełnomocnik powódki T. M., wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki T. M. kwoty 45.000 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k.3).

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki T. M. podniósł, że w dniu 09 grudnia 2003 roku w K., kierujący samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) P. I., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie obserwował w sposób prawidłowy drogi w wyniku czego najechał na znajdującą się na przejściu dla pieszych I. S., która zmarła w wyniku rozległych obrażeń ciała.

Wyjaśnił, że sprawca tego wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie II K 161/04 na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Wskazał, że pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym.

Podkreślił, że powódka, pismem z dnia 28 października 2016 roku zgłosiła stronie pozwanej roszczenie w kwocie 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią matki, ale decyzją z dnia 14 listopada 2016 roku, pozwany ubezpieczyciel przyznał powódce z tego tytułu jedynie kwotę 5.000 zł.

Pełnomocnik strony powodowej podniósł, że powódka w chwili śmierci matki miała 54 lata. Relacje jakie między nimi panowały były zażyłe, oparte na wzajemnym szacunku, zaufaniu i bezgranicznej miłości. Zmarła była dla powódki najlepszą przyjaciółką, powódka mogła liczyć na jej pomoc i dobrą radę. Razem wyjeżdżały na wycieczki i pielgrzymki, razem spędzały święta i uroczystości rodzinne.

Podkreślił, że powódka na wieść o śmierci matki doznała szoku, miała nadzieję że zaszła pomyłka. Mimo upływu czasu, powódka nie może pogodzić się z jej stratą, codziennie wspomina matkę, ogląda jej fotografię, wraca do wspomnień, jej serce wypełnione jest po brzegi pustką i tęsknotą.

Wskazał, że podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 448 k.c. w związku z art. 24 par. 1 k.c. i przytoczył na tę okoliczność orzecznictwo Sądu Najwyższego

Podkreślił, że żądanie odsetek uzasadnia art. 481 par. 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 392), wedle którego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

Wskazał, że właściwość miejscowa Sądu Rejonowego w Puławach znajduje uzasadnienie w przepisie art. 34 a ust. 1 w.w. ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (k.4-7).

Pełnomocnik pozwanego (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 05 marca 2017 roku (k.93), wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.30).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, pełnomocnik pozwanego przyznał, że matka powódki I. S. poniosła śmierć w okolicznościach wskazanych przez stronę powodową w pozwie jak i to, że w dniu 28 października 2016 roku, powódka zgłosiła szkodę.

Wskazał również, że w dniu 14 listopada 2016 roku, pozwany ubezpieczyciel likwidując szkodę, przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000 zł, mając na względzie charakter zerwanej więzi łączącej zmarłą z powódką.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia podkreślił, że zadośćuczynienie nie jest kompensatą za śmierć członka rodziny, gdyż śmierć wpisana jest w egzystencję każdego człowieka, a jej konsekwencją jest smutek i żal po odejściu bliskiej osoby, składających się etapowo na proces żałoby, a ta jest naturalnym procesem adaptacji doznanej utraty osoby bliskiej.

Podniósł, że w prawidłowo funkcjonującej rodzinie zjawiskiem naturalnym są pozytywne więzi emocjonalne pomiędzy rodzicami i dziećmi oraz wzajemne wsparcie w życiu i obowiązkach.

Wskazał, że strona pozwana nie kwestionuje, że powódkę łączyły ze zmarłą matką pozytywne więzi rodzinne, ale wykazanie ich intensywności nie może nastąpić w oparciu o subiektywne odczucia, gdyż są zniekształcone przez wyobraźnię i oczekiwania w odniesieniu do poszkodowanego, gdyby poszkodowany żył oraz roszczeniowy charakter sprawy.

Podniósł, że ocena więzi rodzinnej istniejąca przed śmiercią poszkodowanego wymaga szerszej oceny co z kolei wymaga wiedzy specjalistycznej biegłego z zakresu psychologii społecznej. Przytoczył na tę okoliczność analizę więzi rodzinnych przeprowadzoną przez L. B. w publikacji „Gwarancja godności ludzkiej i ich wpływ na polskie prawo

cywilne”, W. 2012, konkludując, że nie można uznać, aby zgłoszone przez powódkę żądanie zadośćuczynienia zostało skorelowane z faktycznie odczuwaną przez powódkę krzywdą, w związku ze skutkami śmierci bliskiej osoby.

Podkreślił, że wyłącznie przy naruszeniu więzi bardzo silnej i mocnej można mówić o naruszeniu dobra osobistego, które podlega ochronie prawnej oraz, że uczucia przywiązania do drugiej osoby nie można utożsamiać z dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c., podlegającym ochronie na gruncie przepisów art. 24 k.c. i art. 448 k.c.

Wskazał, że powódka nie wykazała, aby w związku ze śmiercią matki załamała się jej linia życia czy doszło do zaburzeń w jej funkcjonowaniu społecznym.

Wyjaśnił, że ocena wysokości żądań pozwu nie może także abstrahować od tego, że roszczenia dotyczą zdarzenia sprzed 14 lat, albowiem roszczenie wytoczone po tak długim okresie od wypadku, nie ma swojego źródła w ciągle trwającej traumie po śmierci najbliższej osoby, lecz w zmianie interpretacji przepisów kodeksu cywilnego odnośnie art. 448 k.c.

Nadto pełnomocnik pozwanego przytoczył orzecznictwo sądów powszechnych i podniósł, że w ocenie strony pozwanej, w chwili obecnej nie istnieją aktualnie przesłanki uprawniające powódkę do dochodzenia roszczenia w wysokości żądanej w pozwie.

Nadto wskazał, że zmarła I. S. w chwili zdarzenia miała 91 lat, jednakże pozwany dopuszcza w drodze wyjątku możliwość wypłaty powódce w drodze ugody kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią jej matki.

Podniósł, że żądanie odsetek od dnia 28 listopada 2016 roku nie powinno być uwzględnione, gdyż zadośćuczynienie jest instytucją prawa sędziowskiego, dlatego wyrok będzie dotyczył stanu istniejącego na dzień orzekania, a w uzasadnieniu przytoczył orzecznictwo sądów powszechnych.

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2017 roku, pełnomocnik powódki poparł powództwo (k.98,101).

Sąd Rejonowy w Puławach, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy: zeznania powódki T. M. (k.98-99,101), zeznania świadków: E. M. (k.99verte-100) i M. S. (k.100-100verte), zgłoszenie szkody (k.10-12), decyzję (k.13-14), wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie II K 161/04 (k.15), oświadczenie (k.16-19), dokumenty akt szkody (k.46-92) oraz odpis z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k.35-45)- ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. w grudniu 2003 roku miała 79 lat. Była wdową, mieszkała w K.. I. S. była matką czworga dzieci: T. M. mieszkającej w P., M. M. (1) mieszkającej w T., J. S. (1) mieszkającego w K. i J. S. (2) mieszkającego w P..

I. S. od 60 roku życia (od 1984 roku), przebywała na emeryturze. Była osobą fizycznie sprawną, zajmowała się swoim ogrodem.

W dniu 09 grudnia 2003 roku w K., kierujący samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) P. I. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w wyniku czego najechał na znajdującą się na przejściu dla pieszych I. S..

W następstwie doznanych na skutek potrącenia przez kierującego samochodem marki S. F. P. M. I., ciężkich obrażeń ciała, I. S. zmarła w dniu 15 grudnia 2003 roku.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2004 roku, w sprawie II K 161/04, Sąd Rejonowy w Puławach uznał P. I. za winnego wypadku z dnia 09 grudnia 2003 roku.

Córka I. T. M., w grudniu 2003 roku miała 54 lata. Od 29 lat pozostawała w związku małżeńskim z E. M.. W dacie zdarzenia T. M. miała dwoje dzieci: syna W. M. w wieku 28 lat i córkę M. S. w wieku 25 lat. Z mężem, córką M. S. i jej mężem mieszkała w P.. Pracowała w Przedsiębiorstwie Budowlanym w P..

Ze względu na zamieszkiwanie T. M. w bliskiej odległości od miejsca zamieszkania matki I. S., T. M. opiekowała się matką w czasie jej choroby, utrzymywała z matką codzienny kontakt, zabierała matkę na pielgrzymki i do T., kiedy wyjeżdżała w odwiedziny do syna W. M.. T. M. wspólnie z matką spędzała święta i inne uroczystości rodzinne, chodziła z matką na grób ojca.

Nagła i niespodziewana śmierć I. S. – dla T. M. była przeżyciem traumatycznym.

T. M., po śmierci matki przyjmowała leki uspokajające, ale nie podjęła leczenia psychiatrycznego ani terapii psychologicznej. Tęskni za matką i chodzi na jej grób oraz celebrowa nabożeństwa liturgiczne w rocznicę jej śmierci, w rocznicę jej urodzin i jej imienin. Śmierć matki przeżywa jako stratę.

Śmierć I. S. nie spowodowała załamanie się systemu rodzinnego T. M.. Nie uległy zmianie więzi rodzinne T. M. z jej mężem i dziećmi. W miarę upływu czasu od śmierci matki i zakresu obowiązków, T. M. przystosowała się do życia. Pomaga córce M. S. w opiece nad jej dziećmi.

Czas żałoby u T. M. trwał przez okres około roku.

T. M. ma obecnie 68 lat. Od 2014 roku przebywa na emeryturze. Nadal pozostaje w związku małżeńskim z E. M.. T. M. mieszka w P. z mężem oraz z córką M. S., jej mężem oraz z ich dziećmi: 12 - letnią A. S. i 10 – letnią J. S. (3). Od 2010 roku T. M. leczy się na chorobę nadciśnieniową.

Towarzyszące T. M. po śmierci matki negatywne odczucia, uległy wygaszeniu.

W dniu 20 października 2016 roku T. M. i jej córka M. S. zgłosiły szkodę do (...) S.A. w W., domagając się od tego ubezpieczyciela zadośćuczynienia odpowiednio w kwocie 100.000 zł i w kwocie 30.000 zł.

Decyzją z dnia 14 listopada 2016 roku, (...) S.A. w W., przyznał T. M. zadośćuczynienie za krzywdę w kwocie 5.000 zł i odszkodowanie w kwocie 2.750 zł tytułem zwrotu poniesionych przez T. M. kosztów pogrzebu.

Z uwagi na to, że autentyczność i moc dowodowa dokumentów, w oparciu o które Sąd ustalił stan faktyczny nie budziła wątpliwości co do ich prawdziwości i nie była kwestionowana przez strony, dokumenty te Sąd obdarzył walorem wiarygodności.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki T. M. oraz zeznaniom przesłuchanych świadków E. M. i M. S., gdyż zeznania te są przekonujące, szczerze, logiczne. Znajdują też uzasadnienie w zwykłym doświadczeniu życiowym. Mając na względzie te okoliczności oraz wobec braku dowodów przeciwnych, zeznania w.w. osób Sąd uznał za wiarygodne.

Podkreślić także należy, że wobec treści art. 11 k.p.c., Sąd w przedmiotowym postępowaniu, związany jest ustaleniami wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie II K 161/04, co do popełnienia przez P. I. zarzucanego mu czynu, a te w rozpoznawanej sprawie nie były sporne.

Dokonując analizy okoliczności faktycznych i ich oceny, Sąd uznał żądanie pozwu za częściowo uzasadnione i zważył, co następuje:

Przede wszystkim podnieść należy, że strona pozwana nie zakwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 09 grudnia 2003 roku i nie zgłosiła zarzuty przedawnienia roszczenia.

Zdaniem Sądu, w obowiązującym do 03 sierpnia 2008 roku stanie prawnym (do czasu wejścia w życie przepisu art. 446 par. 4 k.c.), roszczenia osób uprawnionych do naprawienia szkód majątkowych wywołanych śmiercią poszkodowanego, a wypłacanych przez ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, sprowadzały się do żądania na podstawie art. 446 par. 1, 2 i 3 k.c. zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu, renty i jednorazowego odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej.

Bacząc na powyższe, Sąd uznał, że powódka aż do października 2016 roku nie domagała się od pozwanego ani w.w. świadczeń, ani zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c.

Takowe zadośćuczynienie zostało powódce T. M. przez stronę pozwaną wypłacone w postępowaniu likwidacyjnym w dniu 14 listopada 2016 roku w kwocie 5.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę i w kwocie 2.750 zł tytułem zwrotu poniesionych przez poznaną kosztów pogrzebu.

Zdaniem Sądu, żądanie zadośćuczynienia na podstawie w.w. przepisów, będące formą naprawienia krzywdy, a zatem szkody niemajątkowej, jest roszczeniem samoistnym, niezależnym od innych roszczeń zmierzających do usunięcia skutków wyrządzonej szkody, w szczególności niezależnym od roszczeń o jakich mowa w art. 446 par 1, 2 i 3 k.c., które zmierzają do naprawienia szkód o charakterze majątkowym.

Z tych względów, dokonując analizy sprawy, Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu zadośćuczynienia za doznane przez powódkę krzywdy, w związku z wypadkiem w dniu 09 grudnia 2003 roku, w następstwie którego śmierć poniosła I. S..

W ocenie Sądu, powódka T. M., jako córka zmarłej tragicznie I. S. jest niewątpliwie osobą najbliższą, której z mocy art. 448 k.c. przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę.

Opierając się na regulacji w.w. przepisu, oceniając zasadność przedmiotowego roszczenia, Sąd wziął pod uwagę wszystkie przesłanki mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia w szczególności zaś rodzaj naruszonego dobra jakim jest rodzinna, które z mocy art. 18 i 71 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 23 k.r.o. podlegają ochronie prawnej, a także więź emocjonalną między członkami rodziny, która pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 k.c. i 24 k.c.

Sąd miał także na względzie rozmiar doznanego przez powódkę na skutek tragicznej śmierci matki I. S. uszczerbku oraz charakter następstw naruszenia.

Nie można bowiem nie zauważyć, że powódce T. M. w związku z niespodziewaną śmiercią matki towarzyszył ból i cierpienia psychiczne, poczucie nagłej straty i braku bliskiej osoby. Nie można też nie zauważyć, że z powodu tragicznych okoliczności zgonu I. S., powódka utraciła matkę, przez co pozbawiona została prawa do życia w pełnej rodzinie.

Powódce T. M. nadal towarzyszy poczucie straty spowodowanej nieobecnością matki oraz żal i smutek po jej śmierci. Doznania te, wywołują u powódki dyskomfort psychiczny. Nie można jednak nie zauważyć, że od dnia wypadku (09 grudnia 2003 roku), do chwili obecnej upłynął okres ponad 13 lat. Ten znaczny upływ czasu spowodował, iż intensywność tych negatywnych odczuć u powódki zmalała, uległa wygaszeniu oraz wyciszeniu, i obecnie doznania te nie są natężone w taki sposób jak przed 13 laty. Powódka nie wykazuje zaburzeń stanu psychicznego, które wpływałyby na jej codzienne funkcjonowanie, nie wymagała leczenia psychiatrycznego lub wsparcia psychologicznego. Powódka przystosowała się do nowych warunków codziennego funkcjonowania, prawidłowo wywiązuje się ze swych ról rodzinnych i społecznych, opiekując się wnukami i pozostając w stosunku zatrudnienia do 2014 roku.

Podzielając utrwalony już w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd o możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 par. 1 k.c., w przypadku gdy śmierć nastąpiła w wyniku delictu, przed wejściem w życie przepisu art. 446 par. 4 k.c. (03 sierpnia 2008 roku), a taka właśnie sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie IV CSK 307/2009, OSNC-ZD 2010/3/91, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 w sprawie CZP 76/10, LEX 604152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 w sprawie I CSK 621/10, LEX 848128, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie II CSK 537/10, LEX 846563, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 w sprawie III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku w sprawie I CSK 314/11, LEX 1164718), a także biorąc pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, rolę jaką w rodzinie pełniła I. S., stopień nasilenia i czas trwania ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem dobrem, stopień i rodzaj winy osoby naruszającej dobro oraz kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, a także jego realną wartość dla powódki (tak też Sąd Najwyższy w

wyroku z dnia 11 kwietnia 2006 roku w sprawie I CSK 159/05, LEX 371773, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 07 września 2012 roku w sprawie I ACa 640/12, LEX 1220559, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie V ACa 646/12, LEX 1220462, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 23 marca 2012 roku w sprawie I ACa 228/12, LEX 1171316, Sąd uznał, że żądane przez powódkę zadośćuczynienie jest częściowo uzasadnione.

Dokonując analizy okoliczności faktycznych sprawy Sąd uznał, że żądana przez powódkę kwota 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia, nie jest z przyczyn wskazanych powyżej w uzasadnieniu, adekwatna do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy.

Nie można bowiem nie zauważyć, że powódka nie wykazała, aby choroba nadciśnieniowa, leczenie której podjęła w 2010 roku, była następstwem śmierci jej matki.

Nie wykazała także, aby negatywne odczucia jakie towarzyszyły jej po śmierci matki i utrzymujący się stan żałoby, spowodował takie zaburzenia w jej psychice, które wymagałyby specjalistycznego leczenia psychiatrycznego lub wsparcia psychologicznego.

Zważywszy na powyższe, Sąd uznał, za zasadne przyjęcie, iż należne powódce zadośćuczynienie odpowiada kwocie 20.000 zł, które po skompensowaniu o wypłaconą już powódce przez pozwanego ubezpieczyciela kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, daje kwotę 15.000 zł, a zatem kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki T. M. w pkt I wyroku.

Godzi się podnieść, że strona powodowa, domagając się ustalenia szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia, nie jest zwolniona z obowiązku jej udowodnienia.

Kryteriami istotnymi przy ustalaniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia są między innymi charakter, stopień nasilenia i czas trwania ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych śmiercią najbliższego członka rodziny.

Zadośćuczynienie jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym mającym za zadanie kompensację doznanej krzywdy, nie zaś wyrównania straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego. Ma także na celu złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Okoliczności wpływające na wysokość tego świadczenia to m.in.: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z jej członków.

Bacząc na powyższe, Sąd uznał, że powódka nie wykazała, aby poprzez tragiczne okoliczności zgonu I. S., załamał się system jej własnej rodziny. W ocenie Sądu, powódka poprzez upływ ponad 13 lat od daty zdarzenia, przystosowała się już do nowej sytuacji życiowej. Realizowała swoje życiowe cele, pracowała, opiekowała się i opiekuje wnukami. Wskazać w tym miejscu także należy, że powódka nie wykazała, aby załamaniu uległa jej linia życiowa, aby wymagała leczenia psychicznego lub terapii psychologicznej.

Zdaniem Sądu, poczynione ustalenia wyraźnie dowodzą, że śmierć I. S. choć tragiczna, nie przysporzyła powódce bólu oraz dodatkowych cierpień psychicznych ponad zwykłą w takich okolicznościach miarę.

Podzielając utrwalony już w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia, Sąd uznał, że odpowiednią do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy jest kwota 20.000 zł.

Zdaniem Sądu nie ma bowiem podstaw, do miarkowania zadośćuczynienia, a za „odpowiednią sumę” uznać należy świadczenie odpowiadające wielkości wyrządzonej krzywdy. Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma charakter jednorazowy i winno rekompensować przykre doznania.

Z tych względów, po rozważeniu wszystkich okoliczności faktycznych, na podstawie w.w. przepisów, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Z treści art. 481 § 1 k.c. wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa wystąpiła do (...) S.A. w W. z żądaniem zapłaty zadośćuczynienia w dniu 28 października 2016 roku. Zdaniem Sądu, strona pozwana mogła i powinna ustalić i wypłacić całość należnego powodce zadośćuczynienia z tego tytułu w terminie 30 dni to jest do dnia 27 listopada 2016 roku. Skoro pozwany ubezpieczyciel znalazł się w zwłoce ze spełnieniem świadczenia, okoliczność ta zdaniem Sądu, uzasadnia wobec treści art. 359 k.c. w związku z art. 481 k.c., przyznanie odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości określonej w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości wydanym na podstawie delegacji ustawowej z art. 481 par. 2⁴ k.c.

Mając na względzie powyższe okoliczności, w oparciu o wyżej wymienione przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

A contrario, Sąd oddalił żądanie pozwu w pozostałej części, jako nieuzasadnione co do wysokości, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

Z treści art. 98 par. 1 k.p.c., wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Art. 99 k.p.c. stanowi, że stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata, a par. 3 art. 98 k.p.c. statuuje, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie adwokata, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Z kolei art. 100 k.p.c. stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Mając na względzie wynik rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie, wysokość poniesionych przez strony kosztów procesu i treść w.w. przepisu, Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.

Powódka T. M. uiściła opłatę od pozwu w kwocie 2.250 zł na podstawie art. 2, art. 3 ust. 1 i 2 pkt. 1, art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, na podstawie § 1 i następnego oraz par. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667) i wniosła opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, na podstawie art. 1 ust. 1 pkt. 2 i następnego ustawy z dnia 16 marca 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Analogiczne koszty zastępstwa procesowego (3.600 zł) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) poniósł pozwany ubezpieczyciel (...) S.A. w W..

Bacząc na powyższe, w szczególności to, iż Sąd uwzględnił roszczenie powódki w 33%, na podstawie w.w. przepisu art. 100 k.p.c., Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o w.w. przepisy, Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.